

Det må også være sådan, at der ikke er nogen, der uberettiget bliver udråbt til at være far til barnet. Eller for den sags skyld at en, der er far til barnet, alligevel mister retten til at være far til barnet.

Fru Jette Gottlieb savnede, at der var nogle rettigheder for barnet. Vi har faktisk den opfattelse, at nogle væsentlige rettigheder bliver manifesteret i disse lovforslag, bl.a. barnets ret til at have en far. Vi mener, at det måske er den allerstørste ret, et barn kan have, både at have en mor og en far. Det er dog en væsentlig rettighed, som nu bliver slået fast.

Hvis man sådan skal gå mere ned i nogle teknikaliteter, som dog er afgørende for lovforslaget her, så kan man kigge i § 21, hvoraf det fremgår, at barnet alene kan anmode om at få genoptaget en sag ved domstolene. Så der ligger altså nogle rettigheder også i forhold til barnet, nogle ikke uvæsentlige rettigheder.

Men konklusionen på alt det her er, at vi har en række tekniske spørgsmål. Jeg er ikke kommet ind på dem alle her i dag, men det vil vi gøre under udvalgsbehandlingen. Men der er ingen tvivl om, at vi går meget positivt frem mod en tredje behandling, og vi vil formentlig stemme for lovforslaget. Det eneste sted, hvor der kan være en lille afvigelse, er i forhold til et af de mere etisk betonedede spørgsmål, spørgsmålet om rugemødre, men det er min opfattelse, at folketingsgruppen står sammen på det her spørgsmål, også selv om vi er frit stillede.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne med måske en enkelt undtagelse for en meget, meget seriøs og positiv modtagelse af det meget grundige arbejde, der her lægges på Folketingets bord. Det kan jeg tillade mig at sige, al den stund at det er et sagkyndigt udvalg, Justitsministeriets Børnelovudvalg, som har stået for det meget grundige forarbejde i den betænkning, som danner grundlaget for det lovforslag, jeg på regeringens vegne i dag kan have til første behandling her i Tinget.

Der er sket meget i Danmark siden 1960, hvor den nuværende børnelov trådte i kraft. Det er der på måden, hvorpå familier lever, og det er der i de muligheder, vi i dag har for at fastslå faderskabet, hvor der er tvivl om det, igennem dna-teknikken.

Lovforslaget her er der på de fleste strækninger meget bred politisk enighed om, og det er utrolig dejligt at konstatere. Det viser, at Børne-

lovudvalget på mange måder har set rigtigt i forhold til at indrette en lovgivning efter den moderne måde, hvorpå familierne lever i dag. Så derfor vil jeg ikke gå i dybden på de felter, hvor der i dag har været tilkendegivelser fra stort set samtlige ordførere, igen med en enkelt undtagelse fra Dansk Folkeparti. Men det tror jeg ikke jeg vil kommentere mere, det taler for sig selv. Så jeg vil tage de temaer op, der i dag også har været en vis tvivl over for. Den tvivl synes jeg er rigtig at have, og det er også rigtigt, vi får god lejlighed til at drøfte den.

Det ene tema har vi været inde på, nemlig den skærpelse, der ligger i oplysningspligten over for kvinder, der får børn, hvor de ikke er samlevende og ikke er samgifte. Jeg har beskrevet, at den skærpelse ligger i oplysningspligten og ikke i sanktionerne, og det vil jeg så i øvrigt ikke gå yderligere ind på.

Men den anden del – der hvor der har været rejst tvivl – er om søgsmålsretten. Det er jo sådan i dag, at en kvinde uanset ægteskabelig status eller andet altid har søgsmålsretten til at kunne anlægge en faderskabssag. Det kan en kvinde gøre ind i et andet ægteskab, og det kan kvinden gøre, uanset om hun selv er i ægteskab. Der er en søgsmålsret, og den er fuldstændig uantastet på alle tænkelige måder.

Det, vi gør her, er også at give en mand søgsmålsretten til at få fastlagt faderskabet. Og det, som mange ordførere har cirklet om og rejst tvivl om, er der, hvor den kvinde, manden vil anlægge søgsmål mod, er i ægteskab med en anden mand. Det rejser en række problemer, og dem vil jeg vende tilbage til.

Men selve det, at en mand tillægges søgsmålsret, synes jeg er rigtigt. Man kan forestille sig det unge par, som har levet sammen gennem mange år. De er ugifte. De har måske planlagt gennem længere tid, at de gerne vil have børn sammen, og kvinden bliver gravid. Lige før fødslen opbygges der en stor konflikt, og de flytter hver til sit, og kvinden nægter at oplyse, hvem der er far til barnet. Der er den mand retsløs. Manden vil aldrig kunne få rejst en faderskabssag. Manden vil ikke kunne blive registreret som far, hvis kvinden får adgang til at blive fritaget for at oplyse, hvem der er far til barnet. Han vil aldrig kunne få samvær med barnet. Det er det, som der grundlæggende ændres på her, nemlig at det barn får adgang til at kende sit ophav, men også kan være sammen med den far, som barnet jo har.